

Poština plačana v gotovini.

Leto XX. 1922.

Št. 1. Januar.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. Stane za Jugoslavijo 20 K, za Primorje 5 lir, za Ameriko 1 dolar. — Naročnino in darove sprejema upravništvo Bogoljuba, Jugosiovska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljnjo številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za januar 1922.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Mir med narodi.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v			
			ljubl. škof.	lavant. škof.		
1	Nedelja	Novo leto	Zadeve naročnikov Bogoljuba	Ljub. Trnovo	Stari trg	
2	Poned.	Ime Jezusovo	Družba Jezusova v Jugoslaviji, njen noviciat	Dobrava p. Kr.	Sv. Martin	
3	Torek	Genovefa	Evhariistična zveza narodov v sv. Duhu	Babnopolje	Slov. Gradec	
4	Sreda	Tit	Edinost med katoličani celega sveta	Plan. p. Cirk.		
5	Četrtek	Telesfor	Zedinjenje ločenih kristjanov v kat. Cerkev	Javorje — Lit.		
6	Petek	Sv. 3 kralji	Katoliški misijoni med pogani	Sv. 3 kralji		
7	Sobota	Valentin. šk.	Marijine družbe	Stari log		
8	Nedelja	Severin	Svoboda kat. cerkve v Jugoslaviji	Mozelj		Bolnica
9	Poned.	Marcelin	Svetovni mir	1/2 Mek.-Repn.		Slov. Gradec
10	Torek	Agato	Domači misijoni	Begunje p. R.	Razborje	
11	Sreda	Higin	Verska vzgoja mladine v šolah	Olševek	Sv. Ilj	
12	Četrtek	Ernest	Obiski sv. Rešnjega Telesa	Morobic		
13	Petek	Bogomir	Češčenje presv. Srca Jezusovega	Trnje	Sv. Vid.	
14	Sobota	Hilarij	Dijaške Marijine družbe	Unec	Pameče	
15	Nedelja	Pavel, pušč.	Smisel za življenje odpovedi, samozataje	Podzemelj	Dolič	
16	Poned.	Marcel	Širjenje katoliškega tiska	Sora	Sv. Peter	
17	Torek	Anton, pušč.	Redovniki in redovnice	Zelezniki	Podgorje	
18	Sreda	Stol. sv. Petra	Sv. oče, njegovi nameni	Lj. Sv. Peter	Sele	
19	Četrtek	Kanut, kralj	Razsvetljenje državnikov	Spitalič	Celje	
20	Petek	Fabijan in B.	Sprava med sovražnimi sosedi	Kočevje		
21	Sobota	Neža, d., m.	Deviške duše	Sele p. Kam.		
22	Nedelja	Vincencij	Naši vojaki izven Slovenije	Goriče	Sv. Jožef pri Celju	
23	Poned.	Zaroka M. D.	Zvestoba zakonskih	Poljanica		
24	Torek	Timotej	Skrbno dušno pastirstvo	Brezovica		
25	Sreda	Spreob. sv. P.	Spreobrnjenje zakrknjenih grešnik.	Vrhnika		
26	Četrtek	Polikarp š.	Katoliški škofje	Mavčiče		
27	Petek	Janez Zlato.	Pridigarji	St. Oselica		
28	Sobota	Ildefons	Bogosl. semenišče v Ljubljani in Mariboru	Goče		
29	Nedelja	Franc Saleš.	Duh krotkosti in potrpežljivosti	Rakovnik		Bolnica v Celju
30	Poned.	Martina, d. m.	Dobrotniki Bogoljuba	Peče		
31	Torek	Peter Nol.	Katoliško verskišče na Japonskem. Umrlj v januarju	Senožeče		

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neko dekle za pravo spoznanje. — Neka oseba iz Celja svojo bolno mater. — Neki mož, da bi pričel zopet prejemati sv. zakramente. — Neki mladenič vdan hudi jezi, da bi se spreobrnil. — Neka oseba, da bi ostala stanovitna v dobrem ter njene tri sestre v isti namen. — Neka oseba za stanovitnost v dobrem ter njen mož, da bi se odvadil grdih razvad. — Vse še neuslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: M. K. luški Materi božji in sv. Vincenciju Pavl. za ozdravljenje od vratne bolezni. — F. B. dušam v vicah za mir v družini. — J. M. presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in drugim nebeškim priprošnjikom ter dušam v vicah za uslišano mo-

litev v nevarni, skoro brezupni bolezni. — Z. T. Kraljici sv. rožnega venca za ozdravljenje dušnega pastirja. — Marija Tratnik Materi božji za ozdravljenje in uslišanje v drugih časnih zadevah. — Šolske sestre v Repnjah m. Ivani od Križa, karmeličanki na Selu pri Ljubljani za trikratno uslišanje. — M. Č. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu Pad. za ozdravljenje otroka in številne druge milosti. — T. Č. Mariji Pomočnici na Brezjah za čudovito varstvo in pomoč v veliki dušni nevarnosti. — Neka družina presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Tereziji od Deteta Jezusa za odvrnitev hude bolezni. — A. B. Materi božji na Brezjah in žalostni Materi božji za svoje in za zdravje svoje hčerke. — Neka oseba Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. ter drugim nebeškim priprošnjikom ter dušam v vicah za ozdravljenje očeta.

BOGOLJUB

Kaj je prava pobožnost in kaj ni?

Bogoljuba pišemo, Bogoljuba beremo, bogoljubi — če že nismo — vsaj želimo biti tudi sami. Bogoljubnost pomeni ravno to, kar pobožnost. Beseda »pobožen« pride od besede »Bog«. Po Bogu — po-Božen — pobožen. Torej človek, ki živi, ki se ravna, ki je uravnan po Bogu, po božji volji, ali: ki je Bogu podoben.

Pobožen biti — kaka sreča! To je najvišje in najdražje, po čemer mora človek na zemlji hrepeneti in kar more doseči. To je vsa njegova lepota, čast, bogastvo in sreča. To je vse, za kar se je v resnici vredno truditi in gnati. Vse drugo je ničemernost; od danes do jutri. V Bogu imamo vse. In čim bolj smo Bogu podobni, bolj smo deležni njegove neizmerne lepote, slave, bogastva in sreče. In te lepote, slave in bogastva tudi smrt ne vzame.

O, da bi bilo med Slovenci veliko bogoljubov! Takih, ki vsaj spoznajo, da je pobožnost največja sreča in najvišji vzor, po katerem mora človek hrepeneti. In da bi po tem vzoru res hrepeneli!

A pobožnost — komur ni takorekoč v zibelko položena: od narave dana ali privzgojena — ni lahka reč. To je pot na strmo goro, kjer se je treba z vsemi močmi natezati in upirati, da človek pride kam naprej. Pa je tudi pot po gostem gozdu, po katerem vodijo steze na razne strani. Če človek natančno ne pazi, kaj lahko zaide. Misli, da je na pravi stezi, pa je na napačni.

Zato je na svetu veliko napačne pobožnosti. In zato je pobožnost pred svetom premalo v časti. Po-

vršni in posvetni ljudje zamenjujejo napačno pobožnost s pravo, pa vse skupaj zavrzajo, češ, saj pobožni ljudje niso nič boljši od drugih!

Posvetnjakom sicer nikoli ne bomo prav napravili; oni bodo vedno mrzili, kar je božjega. Vendar se moramo paziti pred napačno pobožnostjo, da ne bomo pobožnosti brez potrebe spravljali ob dobro ime.

Pobožen biti — to ni tako, da bi človek kar iz rokava stresel. Pobožnost je umetnost in znanost ali veda. S tujo besedo se ta znanost imenuje *asceza* (nekateri pišejo tudi »askeza«). S to besedo se morate seznaniti. To je najimennejša, najodličnejša in najvišja veda na svetu. Vsaka veda je lepa. Najlepša izmed vseh ved pa je astronomija ali zvezdoslovje: proučevati te neštete in velikanske svetove, ki plavajo po vsemirju, in meriti te neizmerne daljave. O, kako je to veličastno, kako duha povzdiguje! — A kaj je to proti temu: proučevati Stvarnika vseh teh reči samega, premišljevat in truditi se, kako bi mogli neskončno lepemu Bogu kolikor mogoče sami podobni postati! Druge vede sicer človeku glavo napolnijo, srce pa pustijo prazno, človeka samega ne zboljšajo. Pobožnost pa srce prenapredi, celega človeka požlahtni in povzdigne, reči smemo: pobožanstvi (Bogü podobnega naredi).

Kakor vsaka veda ali umetnost, tako se je treba tudi pobožnosti (*asceze*) učiti. Zato pa je Bogoljub že imel in vodil »šolo krščanske popolnosti«; zanaprej pa jo bo vodil še bolj redno in stalno.

Poglejte in preberite drugi članek! Tam se bomo učili odzdaj redno vsak mesec te najodličnejše umetnosti: kako postajati Bogu podoben, po Bógu urejen, po-božen.

Tukaj pa moramo enkrat tudi povedati, kaj pobožnost ni; kaj je napačna ali vsaj pomanjkljiva pobožnost. V tem oziru namreč vlada med »pobožnimi« ljudmi velika zmeta. Saj bi morda radi prav naredili, pravo zadeli, pa ne znajo, ker se pač niso učili in ker jih nihče ni opozoril na njih zmote in napake.

Kaj navadno imamo za pobožnost? Koga štejemo za pobožnega? Tistega, ki rad moli, v cerkev hodi, sv. zakramente prejema, si odpustke nabira, sploh se rad udeležuje različnih »pobožnosti«.

Kaj — ali mar to ni pobožnost? Moliti in pridno v cerkev hoditi? Seveda je. Gotovo je to neka pobožnost. V vsem tem se namreč razodeva ljubezen do Boga. Kdor rad moli, komur je prijetno bivati v hiši božji, kdor ima sploh rad opraviti z božjimi rečmi, ta ljubi Boga. Povej mi, s kom občuješ, in povedal ti bom, kdo si ti, pravi pregovor, in to velja tudi o občevanju z Bogom.

Torej to je gotovo neka pobožnost. In brez molitve, brez zakramentov gotovo pobožnosti ni. — A to še ni vsa pobožnost. Ljudje, ki sodijo svojo pobožnost samo po številu sv. maš, katerih se udeleži, štel in cenil, koliko je pobožen, bi se uračunil.

To, pravimo, je neka pobožnost. Kakšna pa? Imenujemo jo lahko vnana pobožnost. S tem nočemo o tej pobožnosti nič slabega reči. Bog varuj! Kajti tudi vnana pobožnost je dobra in potrebna, nujno potrebna. — Imenovali bi jo lahko tudi cvetje pobožnosti, ali pa sredstvo pobožnosti.

Če je torej to vnana pobožnost, kaj pa je notranja? Če je to cvetje pobožnosti, kaj pa je sad? Če je to sredstvo pobožnosti, kaj pa je cilj?

To so pa — nakratko rečeno — čednosti.

Vnana pobožnost, smo rekli, je nujno potrebna. Cvetje je potrebno, sredstva (pomočki) so potrebni. Brez cvetja ni sadu, brez sredstev ni cilja, brez vnane pobožnosti ni notranje. Ampak samo cvetje je premalo; mi hočemo sadú. Samó sredstvo je premalo; mi hočemo cilj. In samo vnana pobožnost je premalo, — Bog hoče več.

Notranja pobožnost, cilj in sad pobožnosti, so pa čednosti. Čednost, čednost... že ime pove, kaj je to. Nekaj čednega! Kar je pa čedno, to nam je všeč, to je prikupljivo. Zato je bilo zadnjič (v zadnji številki preteklega leta) v pridigi o tretjem redu rečeno: Čednost je vedno prikupljiva.

Da, vnana in notranja pobožnost skupaj — to je šele cela pobožnost, to je prava pobožnost. In taka pobožnost je nekaj lepega, prikupljivega, spoštovanja vrednega. Tudi posveten, celo brezveren človek — smo rekli zadnjič — ne more pravi pobožnosti, čednosti, odrekati spoštovanja. Ponižnost, dobrotljivost, radodarnost, ljubezen, požrtvovalnost do bližnjega so pred vsem svetom, pri vsakem človeku, ki ima na sebi še kaj človeškega, v časti. Brezverci naprimer se klanjajo usmiljenim sestram, ki pomagajo, strežejo, se žrtvujejo za reveže, betežnike, bolnike, ranjence, invalide; hvalijo jih, občudujejo jih ter vabijo k sebi.

Notranje pobožnosti brez vnane ni — kakor jedra brez lupine ni. Zato je vnana pobožnost nujno potrebna: potrebna molitev, sv. zakramenti, obiskovanje službe božje.

A samo vnana pobožnost brez notranje je lupina brez jedra. In kakor smo razočarani, nevoljni, če mislimo, da bomo dobili poln sad, ko stanj, lešnik, oreh, jabolko, pomarančo, pa dobimo samo lupino ali lušino, — ravnotako je samo vnana pobožnost nekaj neprikupljivega, nekaj, kar pri ljudeh ni v časti. To je lupinasta ali lušinasta pobož-

nost, v i d e z pobožnosti, — n a p a č n a pobožnost.

Zato je bilo zadnjič v tisti pridigi rečeno: Če se prvi zakadiš k obhajilni mizi in pri tem druge odrivaš, ali prav košato sediš v cerkveni klopi, ko zraven tebe stoji siromašen starček, ki je sedeža bolj potreben, ne smeš misliti, kako zelo si pobožen. To ni nikaka pobožnost. — Ali če se osebe, ki so pogostokrat pri sv. obhajilu, med seboj sovražijo, kaka pobožnost je to? To je »pobožnost«, ki je svetu v posmeh in zaničevanje.

Tercijalstvo imenujejo posvetnjaki pobožnost. (Tercijar, latinsko, pomeni tretjerednik.) Če s tem mislijo pravo pristno pobožnost, potem le z veseljem prenašajte to zbadljivko, kakor so bili veseli apostoli, ko so bili zaničevani in bičani zaradi Kristusa. »Tercijalstva« v slabem pomenu, to je tiste navidezne, lupinaste, prazne pobožnosti — brez čednosti, posebno brez ponižnosti in ljubezni — se pa skrbno varujmo, da ne bomo spravljali pobožnosti v zasmeh in zaničevanje!

Zaenkrat dovolj. Prihodnjič še kaj.

Zlate jagode ali Sola krščanske popolnosti.

Spredaj ste brali, da je pobožnost velika umetnost in znanost, da se je je torej treba kakor vsake umetnosti tudi učiti. Uče se pa ljudje navadno po šolah. Tudi »Bogoljub« je v prejšnjih letih že večkrat imel »Sola krščanske popolnosti«. Žalibog, da nam je učitelj nekako opešal. Ne, opešal ni, le preveč priden je, preveč dela ima, drugega dela, zato ni mogel šole krščanske popolnosti nadaljevati.

V teh šolskih »počitnicah« pa nam je prišla v roke knjiga o krščanski popolnosti, da lepše in boljše skoro na vsem svetu ni mogoče dobiti. Čudno, da je ta knjiga tako malo znana, dasi je prestavljena že skoro na vse jezike. Kdo pa govori v tej knjigi? Svetniki. In svetniki — to so vam profesorji na visoki šoli krščanske popolnosti. Boljših si ne moremo želeti in jih ni. V tej knjigi imate za vsak dan celega leta en izrek kakega svetnika in nekaj zgledov iz življenja svetnikov, na koncu pa primerne molitve. To so vam res prave zlate jagode. Izreki in zgledi so večinoma iz ust in iz življenja velikih učencov popolnosti: sv. Frančiška Saleskega, sv. Vincencija Pavelskega, sv. Terezije, sv. Magdalene Paciške, sv. Janeza od Križa in še nekaterih drugih. Vsak mesec je obdelana ena čednost, prvi mesec pa govori o popolnosti sploh. Za nameček je na koncu še en mesec (13.) za pripravo na večnost. »Bogoljub« bo prinašal v vsaki številki po tri ali dva dneva iz knjige. Vsi, ki vam je kaj za pobožnost, boste z veseljem te zlate jagode brali. Tudi za premišljevanje bodo primerne. Taka reč se ne sme brati kakor se berejo jagode v gozdu: naglo, hlastno, — ampak premišljeno. — Ko boste to

brali, boste videli, kako daleč, daleč zadaj smo mi za svetniki, kako borna je naša pobožnost v primeri z njihovo, kako veliko, veliko se imamo popoljšati. Kdor bo pa vse izpolnil, kar nas ti sveti profesorji učé, bo pa sam — svetnik.

Zdaj pa kar začnimo!

1.

»Imej celo svojo preteklost za prazno ter reci z Davidom: »Danes hočem začeti ljubiti svojega Boga.« (Sv. Frančišek Sal.)

Tako je dejal sv. apostol Pavel. Dasi je bil po spreobrnjenju izvoljena posoda, polna Kristusovega duha, vendar je uporabljal zgornj navedeno sredstvo, da bi stavovito napredoval na poti proti nebesom. Tako namreč piše Filipljanom (3, 13, 14): »Bratje, ne mislim, da sem prišel do izpolnjenja samega sebe, marveč pozabljam to, kar je za menoj, stremim pa za tem, kar je pred menoj; prizadevam si za končni namen, za plačilo boja večnega poklica Boga v Jezusu Kristusu.«

Prav tako se je bodril dan za dnem k napredovanju v čednosti veliki opat Anton. Sv. Atanazij pripoveduje o njem, da se je imel vedno za začetnika, kakor da mu je vsak dan prvi v službi Gospodovi, kakor da do sedaj še ni storil ničesar, ampak šele ta dan začenja pot Gospodovo in napravlja prvi korak k nebesom. Umirajoč je dejal učencem: »Sinovi, ako hočete napredovati v čednosti in popolnosti, mislite si vsak dan, da je ta dan za vas prvi v službi Gospodovi!«

Podobno so delali sv. Gregorij, sv. Bernard in sv. Karel Boromej ter svetovali drugim. Da bi vsem raziasnili veliko vred-

nost tega pripomočka, posluževali so se sledečih primer: Ravnati moramo kakor popotniki, ki se ne ozirajo nazaj na cesto, katero so že prehodili, ampak gledajo naprej na pot, katera je še pred njimi. Ali: treba posnemati trgovce; hrepeneč po zakladih in bogastvu ne računajo s tem, kar so si že pridobili, niti se ne spominjajo truda, ki so ga imeli zato, marveč vedno z novo močjo napenjajo vse sile, da si pridobijo še več in da podvojijo svoje imetje, kakor da doslej niso še nič storili in ničesar zaslužili.

M o l i t e v. O moj Bog, tudi jaz hočem vendar enkrat začetni tebi služiti. Saj si me ustvaril zato, da ti služim; a doslej sem služil le svetu in samemu sebi! Odslej se bom večkrat poprašal s sv. Bernardom: »Čemu si prišel?« Potrdi me s svojo milostjo, da hodim vedno po tvojih potih!

2.

»Začnimo s trdnim, stanovitnim sklepom, da se hočemo Bogu popolaoma izročiti; zatrjujmo mu pristrčno in ljubeznivo, da nam to prihaja prav res iz srca, da hočemo biti v bodoče popolnoma in brez pridržka njegovi, potem pa ponavljajmo ta trdni sklep prav pogosto.«

(Sv. Frančišek Sal.)

Ta pripomoček je prav zelo priporočal sv. Filip Neri, pa ga tudi zvesto rabil, da je namreč trdne sklepe spet in spet obnavljal.

V Rimu je nekoč v nekem ženskem samostanu vodil duhovne vaje neki svet redovnik. Sestra Marija Bonaventura, ki je živela zelo zanikrno, se jih ni hotela udeleževati. Ker so jo pa ponovno prosili, se je slednjič vdala. Že prvo premišljevanje o namenu človekovem jo je tako pretreslo, da je takoj nato rekla redovniku: »Sveta hočem postati in to kmalu!« Te besede si je napisala na listič ter ga pritrčila pod noge Križanega Jezusa v svoji celici. Od tega časa je bila tako goreča, da so po njeni

smrti opisali njeno življenje drugim v spodbudo in posnemanje.

O Gospod, kako me osramoti gorečnost tvojih svetnikov! Koliko dobrih trdnih sklepov sem tudi jaz že storil, a zdi se, da samo zato, da sem jih spet pozabil!

M o l i t e v. O moj ljubi Zveličar, ki nikdar ne pozabiš name in si mi s svojo milostjo ob strani, glej, jaz te nočem nikdar več pozabiti. Obnovim svoj trdni sklep, da hočem biti tvoj, da hočem vse zate delati in vse nate obračati. V to me blagoslovi z najobilnejšim blagoslovom svojega presvetega Srca!

3.

»Gospod željno želi, da bi bili popolni, da bi mogli biti z njim eno. Izprašajmo se, česa nam posebno manjka, da bi bili z njim res zedinjeni.« (Sv. Terezija.)

Blaženi Peter Faber, tovariš sv. Ignacija Lojolskega, katerega je sv. Frančišek Salezij cenil zelo visoko, je nekdaj premišljeval, kako močno želi Gospod, da smo popolni. In sklenil je: noben dan ne sme miniti, da ne bi napredoval v čednosti. Tako je dosegel visoko stopinjo popolnosti in umrl v sluhu svetosti.

Sv. Janez Berhmans je sklenil, takoj ko je vstopil v jezuitski red, da hoče postati svet. Stanovitno je opravljal vse pobožne vaje, ki si jih je naložil v ta namen, in prizadeval si je z vso resnobo, postati v izpopolnjevanju samega sebe vedno gorečnejši.

M o l i t e v. O moj Bog, postati hočem kakor otrok: hoditi hočem za teboj, kakor otrok za materjo. Vodi me! In naj gre pot tudi preko trnja, samo da se popolnoma zedinim s teboj. Kakor ti v svoji mladosti, tako naj tudi jaz rastem dan za dnem v modrosti in milosti, da ti postajam vedno bolj dopadljiv, da se popolnoma zedinim s teboj in morem zaklicati: »Živim, pa ne jaz, ampak Kristus živi v meni!«

Naša mobilizacija.

Kakšna?

Oho! Mobilizacija! Kaj že spet? Kako pa pride Bogoljub do mobilizacije?

Kaj je mobilizacija, to menda vsi veste, saj smo jo ravnokar imeli. Mobilizacijo imamo, kadar zopet fante kličejo v vojsko, da bi se s kom pomerili. Poleg fantov pa zahtevajo ob mobilizaciji tudi

konje in vozove, pa tudi drugo živino, in še marsikaj, kar vojska potrebuje. Bog nas varuj mobilizacije!

Natančno po besedi vzeto se pa mobilizirati pravi: razgibati, v tek pognati, v tek spraviti, na noge spraviti in postaviti.

Mobilizira se lahko tudi kaj drugega, ne samo vojaki in vojska. Kaj pa ima torej Bogoljub z mobilizacijo opraviti, oziroma, kaka je njegova mobilizacija?

Poslušajte!

Slovenski koroški deželni poslanec, č. g. Vinko Poljanec, župnik v Škocjanu v podjurski dolini, je poslal »Bogoljuba« malo poročilo o verskem stanju in življenju na Koroškem. O gospodu župniku smo že lansko leto v našem potopisu po Koroškem pisali, kako da je dober gospodar, da tudi sam zove prevrača in mrvo zmetava, če je treba. Gospod župnik pa ni samo dober gospodar zase in za druge — zato so ga izvolili za poslanca — in ni samo politikar, ampak predvsem dušni pastir. Poleg omenjenega dopisa, ki ga berite tam zadaj, je pisal uredniku še posebno pismo, ki ni namenjeno za tisk. A v njem nam pove tako dobre misli, da bi bilo kar škoda, ko bi jih ne natisnili. Takole pravi med drugim:

»Temelj verskemu življenju se položi najbolje s češčenjem presv. Srca Jezusovega. Po mojem mnenju je to danes punctum puncti. (To se pravi: jedro vse pobožnosti). Prvi petek v mescu, prva nedelja, popoldne prisrčen nagovor (20 minut) o presv. Srcu in presv. Evharistiji, s tem potegneta za seboj vse sloje, celo župnijo, tudi moške. K bratovščini presv. Srca dobiš take, ki k Marijini družbi ne gredo, tudi plesalce — moj Bog, so tudi ljudje z dušo! — Mobilizirajte torej narod za Srce Jezusovo! S tem si položite temelj. Četudi ima »Glasnik najsv. Srca« za glavni predmet češčenje S. J., vendar naj ga tudi Bogoljub ne zanemarja in naj prinaša o tem predmetu več. To delo je hvaležno, pa tudi satan veliko manj opravi in si manj upa napadati to pobožnost.«

Tako piše g. poslanec župnik Poljanec. Dobro si povedal gospod Vinko! In Bogoljub Te bo skušal po svojih slabih

močeh ubogati. Res je, da je Bogoljub o božjem Srcu zato manj pisal, ker imamo za češčenje Jez. Srca že poseben list, »Glasnik«. Če pa mislite, da mora tudi Bogoljub tej pobožnosti posvetiti več skrbi, bo pa z veseljem storil.

Opazili ste pa, naši stari bralci, že lahko, da smo to že začeli. V četrtem zvezku lanskega leta je bilo natisnjeno pismo neke neznane dobre osebe, ki je teh misli, da bi bilo pri nas morebiti boljše, ko bi bolj častili Jezusovo Srce. To pismo je dalo povod, da je naslednji (5) zvezek prinesel na prvem mestu poziv »Kristus, kralj nad nami!« Tam je obširno govorjeno o tem, kako je pri nas s češčenjem Jez. Srca, kako malo je slišati o posvečenju družin božjemu Srcu, ki po dolgih deželah tako napreduje. V zadnjem zvezku minulega leta je bilo o tem zopet nekaj malega. Napovedano je bilo, da bo o posvečenju družin izšla posebna knjižica, ki bo kmalu spisana. No, zdaj je ta knjižica v rokopisu že gotova in bo izšla kot drugi zvezek »Bogoljubove knjižnice«, ki je tam zadaj napovedana. Pripravljeni bodite nanjo pravočasno, ko izide — to bo v par mesecih — da bo šla med ljudstvo »kakor med«. Pa tudi pozneje hočemo v Bogoljuba temu svetemu delu posvečati svojo skrb.

Tako hočemo naše ljudstvo mobilizirati za češčenje Jezusovega Srca. To bo naša mobilizacija. Z »Glasnikom najsv. Srca« hočemo roko v roki delati za to sveto delo. Mobilizirati se pravi, kakor že spredaj povedano, najprej »razgibat«, po domače »zguncati«. Kar ne gre rado, samo od sebe, to se mora zguncati. Zdi se, da tudi češčenje še bolj pa posvečenje družin presv. Srcu ne gre rado samo od sebe. Zato ga bo treba zguncati. In zguncati ga hočemo! Ne bomo mirovali, dokler ne bo naša domovina posvečena Jezusovemu Srcu.

Živela naša mobilizacija!

Naša najvažnejša naloga v teh dneh.

»Domoljub« vam je — kateri ste ga brali — v svoji 46. številki (17. novembra) z živimi barvami naslikal pogubnost slabega časopisja. Kogar tisto ne prime, ta bi menda tudi kanona ne slišal, ko bi mu za hrbtom ustrelil. Ker pa vsi tistega niste brali, naj še Bogoljub malo pové — po svoje seveda.

Gotovo je, da se v časopisju najhujše bije boj za in zoper božje kraljestvo. Neovrgljivo je, da slabi časniki vero v ljudstvu slabé, polagoma izpodkopavajo in kraljestvo božje kosec za koscem rušijo. In nerazumljiva je slepota tistih, ki pravijo, da imajo vero, celó dobro vero, pa tega ne uvidijo, ampak take liste podpirajo. Šele pred

božjim Sodnikom bodo spregledali in se zavedali, kako so pomagali satanu pri njegovem delu... Gotovo je, da **veri in ver-skemu življenju nobena stvar toliko ne škoduje kakor protiverski časniki.** To tudi drugače ni mogoče. Pomislite vendar: dan za dnem ali teden za tednom brati članke in opazke polne mržnje do cerkve in vsega cerkvenega! To se človeka nazadnje mora nekaj prijeti. In če bi tebi res nič ne škodilo, otrokom tvojim gotovo. Zato je abotno govorjenje tistih, ki trdijo: meni nič ne škoduje. Saj človek vendar ni iz lesa ali kamenja, da bi se ga nič ne prijelo. Ne nankrat ampak polagoma — senšim sine sensu pravi Latinec — tako da človek sam ne ve, kdaj, postane drugega duha. Nazadnje pa je veliko duševno razdejanje.

Poglejmo samo Ljubljano! Ljubljana bi bila dobro verno mesto. Moderni duh je sicer cerkvi sam na sebi neprijazen, toda ta duh bi Ljubljanici toliko ne škodoval, ko bi ne bilo kanalov, ki ta duh speljujejo po mestu. Dan na dan poplavi mesto na tisoče listov, ki vse kar je božjega, omalovažujejo, smešijo ali naravnost zaničujejo. Bil bi čudež, ko bi to nič ne izdalo. Zato pa imajo ti časniki na vesti neizmerno in nešteto smrtnih grehov: opuščeni maš, opuščeni zakramenti, prelomljeni postovi in vseh mogočih grehov, nazadnje pa tudi neprevideni smrti in pogubljeni duš... Da, tako je in nič drugače! Za to se končno gre! Tisti, ki mislijo, da tak časnik naročiti, to ni nič hudega, tisti se igrajo z ognjem, pa ne z navadnim ampak z večnim ognjem. Slabi časniki so Ljubljano napol razkristjanili. Koliko bo pri tem duš pogubljenih, ledo more to prešteti...!

Kar se je v Ljubljani »vredno« doseglo, se mora še po deželi. Zato so se po končani vojski s tako silo vrgli na deželo. Vsa Slovenija je poplavljen s slabimi časniki. Zato je pa tudi po deželi vedno več tistih, ki k spovedi ne hodijo, ki k maši ne hodijo, ki v petek meso jedo, ki jih tudi noben misijonski zvon ne predrami. Zato bo tudi vedno več takih, ki bodo umirali neprevideni. Ali če se da tak človek za silo prevedeti, kakšna je pri takih mrzlakeh priprava na smrt in na brezkončno večnost, to vedo tisti, ki imajo ž njimi opraviti... Pa Bog varuj, da bi mi hoteli naročnike liberalnih ali socialdemokratskih časnikov pogubljeni! Bog jim daj milostno sodbo! To jim želimo iz vsega srca. Toda odgovor bodo dajali Bogu... Gotovo je, da vsi sku-

paj pomagajo vero slabiti, vest dušiti, in s tem duše pogubljati. Zato bodo vsi — če ne kje drugod, česar jih Bog varuj! — gotovo vsaj v vicah ostro pokoro delali...

S tem je ob kratkem vse povedano. Kaj hočete še več? Gre se za duše, gre za večnost. Ne igrajte se z večnim ognjem...! Zdaj veste pri čem je s slabimi časniki. Povejte to tudi drugim, ki se tega morebiti ne zavedajo! Če si hočejo dati dopovedati,

Vzor naših deklet — sv. Neža (21. jan.)

jim bo prav; če ne, naj pa sami gledajo! Če mislijo, da se bodo Boga tako nakratko otresli, kakor se nas otresejo, se bodo malo zmotili. Na pravi zastoj sv. Pavel: **Ne motite se, Bog se ne da zasmehovati!**... Kristus sam pa je rekel s pretresljivo resnobo: **Gorje svetu zaradi pohujšanja!**... Če velja to o kom, velja gotovo o slabih časnikih. Z ničemer se ljudje sedaj tako ne pohujšujejo kakor s protiverskimi časniki.

— Med te nevarne pohujšljivce štejejo odločno tudi »Kmetijski list«, ki ima to nalogo, da tudi kmeta polagoma reši »verskih predsodkov«, to je, da jim vero oslabi, omrzuje. Nevaren je ravno zaradi tega, ker se v verskem oziru lepega dela. Vsi zapeljivci od kače v raji so se delali lepe in prijatelje tistim, ki jih zapeljujejo. Drugače bi pa seveda nič ne opravili. Če o kom, velja o takih »vernikih« beseda: »Ne vsak, ki pravi: Gospod, Gospod, ampak kdor stori voljo mojega Očeta, fisti pojde v nebeško kraljestvo«. Kdor Cerkev ne poslušaj, naj ti bo kakor nevernik in očiten grešnik! — Druge slabe liste menda poznate. Najhujši se imenuje »Domovina«, za delavce pa »Ljudski glas«.

Zdaj veste, zakaj se tu končno gre. Za velike, za največje reči. Za vero, za duše, za srečno ali nesrečno večnost. In kdor to ve, ta bo storil vse, pa prav vse, kar more, da iztrebi iz njive naše domovine, svoje župnije, mesta in vasi, najprej pa domače hiše luliko slabega časopisja. Zato pa na noge v sveti boj, zdaj okoli Novega leta vsi, ki hočete, da ljudstvo vero ohrani, in da se duše ne pogublja'o. To je zdaj naša najvažnejša naloga. Boljše dela za Cerkev in Boga ne morete storiti, kakor je to. Na noge! Širite povsod katoliško časopisje! Vemo, da to ni lahko delo. Pa če boste imeli pri tem kaj prestati, veselite se in od veselja poskakujte, ker obilno je vaše plačilo v nebesih!

Terezika od Jezusa — ljubljanka njegova.

Našim rojakom po raznih pokrajinah.

Našim dragim Primorcem.

Že preteklo leto se je »Bogoljubu« pot do vas zopet odprla. Slišali smo, kako ste oni dve leti, ko ni mogel do Vas, mnogi dobri ljudje zdihovali po njem. No, zdaj ga zopet lahko imate. Hvalo Bogu! Zopet si lahko podamo v duhu roke in po »Bogoljubu« med seboj občujemo. Zato se pa té nam dane priloznosti dobro poslužimo!

Četudi nas loči državna meja, vendar se ne smemo po duhu ločiti. Toliko bolj moramo skupaj držati, kolikor bolj nas hočejo vnanje sile raztrgati. Četudi nam je oteženo medsebojno obiskovanje in osebno občevanje, duhu našemu vendar ne morejo staviti mej. Zato duhovno toliko bolj občujmo med seboj! V duševnem oziru bodi

»Bogoljub« naša skupna vez. On naj nas druží v eno veliko duhovno družino! Zato pa, prosimo, le na široko odprite vrata v vaše hiše po celem Primorju! Primorje ali Primorsko — s tem mislimo Vas vse, ki ste pod Italijo, tudi Vas Notranjce, saj ste tudi blizu morja. S tem imenom bo »Bogoljub« imenoval Vas vse skupaj, — drugega imena nočemo rabiti, o kaki »beračiji« ne maramo slišati.

5 lir stane letos za Vas »Bogoljub«. To je nekaj več, kakor naših 20 kron. A vedite, da je pošta k Vam desetkrat dražja. Če pa še kaka kronica preostane, jo bomo porabili v prid Korošcem. Če Korošcem ne pomagamo, ne bodo mogli »Bogoljuba« naročiti. Vi ste v srečnem položaju, da ima Vaš denar veliko veljavo, avstrijski pa skoro nobene. Dolžni pa smo pomagati si bratje — med seboj, močnejši šibkejšemu. Zato boste gotovo radi dali teh 5 lir in »Bogoljuba« prav v velikem številu naročili — še posebno iz tega ozira, da boste koroškimi bratom pomagali. To bo plemenit izraz bratske ljubezni.

Vam na ljubo začenja danes »Bogoljub« zopet prinašati popis potovanja po Goriškem, ki smo ga leta 1919, ko so nam zaprli pot do Vas, pretrgali. Potopis namreč najbolj zanima tiste, katerih kraji so opisani. Če torej Vi niste mogli brati, kaj smo hoteli pisati? Zdaj pa zopet pričenjamo. — Pa tudi Vi nam pišite! Preteklo leto ste že začeli, letos pa nadaljujte! »Bogoljub« Vam želi pomagati zopet postaviti in pozidati duhovni tempelj krščanskega življenja, ki ga je vojska porušila. Kakor se zidajo in nanovo od tal dvigajo Vaše porušene cerkve in hiše, tako naj se zopet dvigne versko življenje na prejšnjo stopinjo! Dvigni se torej naša draga Primorska iz duševnih razvalin k novemu cvetočemu krščanskemu življenju! Bog Vas živi, naši dragi Primorci!

Našim ljubim Korošcem.

Prejeli smo več pisem od Vas, v katerih izražate željo, da naj bi se »Bogoljub« kolikor mogoče številno razširil po Ko-

roškem, in zato naj se mu cena za Koroško kar mogoče zniža, drugače ga ne morete naročiti. »Bogoljub«, pravite, je za Vas najprimernejši list iz Jugoslavije.

Tudi mi smo tega mnenja, da naj se »Bogoljub« kar se dá najštevilneje razširi med koroškimi Slovenci. »Bogoljub« Vam želi biti učenik, pomočnik, tolažnik. Posebno še onim, ki nimate slovenskih duhovnikov. — Zato Vam hočemo tudi naročanje kolikor mogoče olajšati. Po Vašem denarju bi stal »Bogoljub« s poštnino vred za Vas 500 kron. Mi ga pa damo revnejšim za 200 kron. Poiskali smo vse vire, da Vam naročanje kolikor mogoče olajšamo.

Zdaj Vas pa prosimo, da »Bogoljuba« prav pridno širite med svojimi rojaki, Slovenci koroškimi. Sploh Vam svetujemo in priporočamo, da skrbno gojite in da skušate dvigniti versko življenje na slovenskem Koroškem. Saj vidite, da ta svet ni nič in da se nanj ni zanašati in obešati. Zemlja nas ne bo nikoli popolnoma osrečila. Bodimo to — ali onostran Karavank, popolne zadovoljnosti ni ne tu ne tam. Zato obračajmo svoje oči k nebeški domovini, ki nas bo v vsem popolnoma zadovoljila, kjer ne bo nobenega nemira in prepira, nobenega zatiranja in preganjanja, nobenih tožb in solzá, ampak popoln mir in zadovoljnost. Zato pa tudi skrbite, da vsi srečno dospete v to domovino. Vrzite se na gojitev in povzdigo verskega življenja! Skrbite za lepoto božje hiše, otroke vzgajajte v dobrem krščanskem duhu, pridno hodite v cerkev, prejemajte sv. zakramente; častite sveto Rešnje Telo in Jezusovo Srce (kakor priporoča Vaš g. poslanec), ljubite Mater božjo, ustanavljajte in skrbno gojite Marijine družbe in druge pobožne družbe in bratovščine. V vsaki slovenski fari naj bo dekliska Marijina družba. Tudi fantov ne pozabite in zanje skrbite, jih združujte in v krščanskem duhu vzgajajte! Posebno gojite nabožno in narodno slovensko petje! Korošči ste radi veseli. Vse naj poje, posebno mladina! To bo pomagalo ohraniti

jo pošteno in narodno. Prireajte duhovne vaje, tridnevnice in misijone. Dobro bi bilo vse Koroško pomisijonariti — če le misijonarje dobite: Če ne, naj bi se vzeli svetni duhovniki sami med seboj skupaj, pa bi misijonarili od fare do fare. »Bogoljuba« pa naglás berite po svojih hišah! In posojajte ga tudi tistim, ki ga sami nimajo. Tudi po cerkvah bi bilo koristno sempatja kaj prebrati iz njega. Poročajte nam tudi kaj, kako se v verskem oziru gibljetel!

Tako, ljubi Korošci, bodite Bogu vdaní, veseli, pogumni, zaupni! Lepo pozdravljeni!

Našim milim Prekmurcem.

Vi, mili nam Prekmurci, ste bili do zadnjega pod Madžari. Ti niso radi trpeli našega slovenskega jezika, niso Vam niti dovolili slovenščine po slovensko pisati, ampak ste morali pisati z madžarskim pravopisom. Pisali ste torej naš jezik po svoje, in govorili svoje slovensko narečje, prekmurščino. To pa je bilo vse umetno narejeno, da bi se kolikor mogoče ločili od nas in pozabili na svoje brate, Slovence. Vojska pa je podrla steno med Vami in nami. Vi ste postali popolnoma naši.

Zato pa je čas, da padejo in izginejo vse razlike med Vami in nami. Vi se boste polagoma privadili na našo pisavo in govorico. Zato je prav, če tudi naše knjige in časniki polagoma pridejo k Vam. Seveda ne slabe knjige in časniki — pred temi skrbno zapirajte vrata! — pač pa dobri naši časniki. Za politiko imate svoj časopis, »Nóvine«. To je potrebno, kajti vsaka pokrajina ima svoje novice, svoje zadeve in potrebe. Za nábožne potrebe pa sprejmite splošni in glavni slovenski nábožni list, »Bogoljuba«. Čas je, da se odpre njemu pot tudi k Vam. Oglejte si ga, sprejmite ga, privadite se ga, priporočajte ga tudi drugim!

Vi, mili nam Prekmurci, slišimo, da ste dobri, verni, pobožni ljudje. To nas srčno veseli. Za o Vas z veseljem pozdravljamo in sprejemamo k sebi. Le glejte in skrbite,

da boste taki ostali tudi v Jugoslaviji! Ne dajte se kaj pokvariti od našh slovenskih liberalcev, ki prihajajo k Vam in Vas hočejo učiti nove vere — nevere. Upamo, da se boste dobro držali in svoji stari dobri veri zvesti ostali! Pišite in poročajte nam tudi Vi kaj, kako se versko gibljetel in razvijate, koliko ste si »Bogoljuba« naročili, če imate kaj Marijinih družb, kake lepe pobožnosti obhajate itd. Da ste nam zdravi in Bog z Vami!

Našim dobrim Amerikancem.

Tudi k Vam, onstran velike luže, moramo pogledati. Tudi tam ste naši znanci in prijatelji. Tudi Vas najsrčneje pozdravljamo in Vam v duhu čez široko morje roko podajamo.

Vi imate sicer v Ameriki lep nábožen list »Ave Maria« in še več drugih dobrih listov. Žalibog, pa še veliko več slabih. K temu pride še slaba družba. In tako se nam večina naših rojakov v Ameriki zgubi, ne le narodno, ampak tudi versko. Žalostna so poročila o življenju in vedenju Slovencev v Ameriki. Večina je zgubljena za cerkev in Boga.

Nekaj Vas je pa vendar zvestih Bogu in veri. Niste pozabili materinih nauk, ne opustili lepih domačih krščanskih navad. Hodite pridno v cerkev, prejimate sv. zakramente, sodelujete pri krščanskih društvih. Morebiti ste še bolj pridni kakor ste bili doma. Hvala Bogu, da je tako! Če ste doslej ostali dobri, upamo, da boste tudi poslej. Skušajte pa rešiti, če mogoče, tudi druge svoje rojake! Podpirajte, priporočajte, širite dobre časnike! A tudi »Bogoljub« naj Vam kakor zvon iz domovine prijetno na uho doni. Prosimo, priporočajte in razširjajte tudi njega! Naj bi se po Ameriki bolj razširil! En dolar stane za Ameriko. Upamo, da Vam to ne bo preveč. Za Vas je to malo, a za nas je veliko. Nočemo z Vašimi dolarji sami bogateti, ampak v prid bodo prišli našim revnim naročnikom, posebno koroškim Slovincem. Gotovo boste veseli, da morete z enim dolarjem svojim

rojacom v domovini malo k dobremu pomagati.

In Vi, ki imate svoje domače v Ameriki, ali Vas nič ne skrbi, kako je ž njimi v novem svetu? Kje so, kako žive, ali še kaj pomnijo naukov domače hiše, ali so že vrgli od sebe vse in se prodali svetu z vsem srcem, idoč samo za mamonom in mesom in deroč v pogubo? Ali Vas kaj skrbi? . . . Morebiti še niso zgubljeni, a v nevarnosti so. Zakaj jim ne podaste rešilne roke? Pa pravite, da ne morete; predaleč so. No, pa jim vrzite tjakaj vrv, morebiti jo pograbbijo, se je oprimejo in se rešijo. Taka vrv je dober časnik. Naročite jim »Bogoljuba«!

Ali se Vam morebiti škoda zdi enega dolarja? Za eno dušo? . . . Ne, ne, tako lahko-miselni ne boste. Torej naročite jim »Bogoljuba«!

To pa ne velja samo za Ameriko, ampak velja vsem onim, ki imate svoje domače kjerkoli proč od doma, pa so bolj ali manj v nevarnosti, bodisi na Nemškem, v Avstriji, na Srbskem, Hrvaškem ali v mestu sploh, v tovarni, pri železnici, pri vojakih . . . Ne puščajte jih tjavendan, da živé, kakor se jim ljubi, ampak skrbite za njih dušno življenje v tujini ali pri tujih ljudeh. Dopisujte jim pridno in pošiljajte jim glasove iz domačega kraja! Naj jim doni na uho glas domačega zvona — dober časnik, »Bogoljub«!

Kako „Bogoljuba“ berite.

»Bogoljub« je že nekaterikrat potožil, da njegovo pisanje in njega branje premalo koristi in izda. Temu je veliko krivo, ker ga ljudje — ne znajo brati. Kaj? Ne znajo brati? Če bi ga ne znali brati, bi ga pa ne naročali! Je že res. Pa je razloček med branjem in branjem.

Politične časnike, vsaj dnevnike, navadno beremo hitro, površno, včasih jih samo z očmi preletimo. Ni namreč treba in ne mogoče, da bi si vse v glavi obdržali, kar vsak dan sproti beremo. Važnejših novic pa, če smo jih enkrat brali, skoro pozabiti več ne moremo. Če smo brali, da je ta in ta umrl, da se je oni ponesrečil, da so tega ministra ustrelili, da je tam in tam vas pogorela, tega ne moremo pozabiti.

Če bi pa »Bogoljuba« tako z naglico in površno brali, bi malo imeli od njega. Kajti »Bogoljub« ne prinaša novice, ki bi samo našo radovednost nasičevale, ampak tudi reči, ki si jih je treba malo bolj v spomin vtisniti.

Zakaj pa naše pridige tako malo koristijo? Zato ker ljudje poslušajo preveč površno. Ne vtisnejo si besede božje v spomin, ne zagrebejo si jih v srce. Kar mimo ušes leti; toliko, da se jih dotakne.

Do srca ne prodre. Če poslušáš, o čem se ljudje pogovarjajo, ko pridejo od pridige iz cerkve, boš slišal vse mogoče, samo nič o pridigi: Kakšno je vreme, kaj je Janez rekel in kaj je Micka pravila, kam je šel Tone in kdaj pride nazaj, po čim je zdaj špeh, meso, moka in jajca . . .

Če bi sejavec sejal tako površno, to je: samó po vrhu njive, bi malo ozelenelo. Tiči bi seme pozobali ali pa bi usahnilo. Da seme vzkali, se mora po sejanju njiva z brano povleči, da se zrnje v zemljo zagrebe. Seme božje besede, govoriene ali pisane, pa se mora v srce zagrebsti. Le potem bo vzkalilo in sad rodilo. To se pa zgodi s p r e m i š l j e v a n j e m. Nabožno berilo se mora torej brati z dobrim premislekom. Drugače ne koristi mnogo. Bralec kakor poslušalec mora nauke nase obračati, si jih v srce vtiskati in temu primerne sklepe delati.

Važne stvari je dobro vsaj dvakrat prebrati. Pri »Bogoljubu« imate za to časa dovolj. Cel mesec imate čas, da ga preštudirate. — Dobro je tudi, da ga v hiši naglas berete in se potem malo o tem razgovarjate. — Koristno in naravnost potrebno je, da se važne stvari, ki se tičejo

Marijinih družb — čeprav so posamezniki že sami brali — pri shodih skupno preberejo, a ne samo preberejo, marveč po potrebi tudi raztolmačijo, poudarijo in v izpolnjevanje priporočé in naroče.

Stvari, važne za vse ljudstvo, bi se smele tudi v cerkvi prebrati in ljudem priporočiti. Ko bi se tako delalo, bi morda ne pisali večkrat tega in onega zastonj ali s tako malim uspehom Zares škoda toliko pridig in pisanja, če ne rode sadu!

Kako naj pa pišemo?

Tako, da nas lahko vsi razumete, kaj ne? No, upamo, da »Bogoljuba« lahko razumete vsi, tudi najpriprostejši. »Bogoljub« se vedno ozira na priproste ljudi, da ga tudi ti razumejo. Saj priprosti in nizki so po večini naši bralci. »Ubogim se evangelij oznanjuje,« je rekla božja Modrost. In zopet drugič: »Zahvalim te, Oče nebeški, da si to razodel malim, priprostim...« Pri vsem tem pa »Bogoljuba« lahko tudi izobraženec s pridom bere — če ima le srce za to. In tisti, ki imajo pravo srce, ga res tudi berejo.

Torej, da se razumemo, to že. Pa ne gre samo za to. Nekateri priporočajo: Le kratke članke, le kratke! Dolgih reči ljudje ne berejo. — To je seveda dober svet, ki se bo po možnosti uvaževal. Toda neki moder gospod se je pa o tem tako-le

izrekel: »Če hočemo priti kdaj do kakega resnega nabožnega slovstva, se moramo sprijazniti tudi z daljšimi razpravami, ki imajo kaj stalne vrednosti. Da mnogi žele le prav kratkih člankov, je menda tudi posledica malomiselnosti naše dobe in pa časnikarskega duha. Le za novicami hlata vse, jedro se pa pozablja.«

Kaj pravite, morda ima pa tudi ta nekliko prav?

† Opat Franc Ogradič.

„Bogoljubova“ obleka.

Obleka? Ali bo spet kaj o modi? Ali ni bila že zadnjič »zadnja beseda« o modi?

Da, o modi bomo govorili. Pa ne več, kako naj se ta prenežni ženski svet nosi, ampak kako naj se nosi naš Bogoljub. Njegov urednik, to je tisti, ki — pravijo — da je tako hud na to, da bi se ljudje z obleko pačili in preveč bahali, bi pa svojemu sinu Bogoljubu, ki je zdaj že 20 let star, rad privoščil prav lepo obleko. Da, čedno, prikupljivo vnanje lice bi radi dali našemu Bogoljubu. Tako da bi ga vsak že z veseljem v roko vzel. Boljši papir, lepši tisk, pripravnejšo vezavo!

Zalibog, da nam draginja in revščina tega ne dovoljuje. Urednik namreč tudi vedno tako uravnava, da je Bogoljub kolikor mogoče po-

cen i. Tisti gospodje, ki imajo pri Bogoljubu tudi še kaj govoriti, pravijo: Ti hočeš veliko pa dobro pa lepo — pa poceni. Poceni in pa lepo, to pa ne gre skupaj. Volk sit pa ovca cela — ni mogoče!

Gospodje, ki tako govoré, imajo seveda prav. Pomislite, dragi bralci, da je imel Bogoljub preteklo leto — tako so nam zračunali v tiskarni — celih 174.000 kron izgube. I, kako pa je to, boste vprašali, kdo bo pa to plačal? Ali ima Bogoljub kakega bogatega strica, ki zanj dolgove plačuje? Res je, ima ga. Katoliško tiskovno društvo in njegova tiskarna to odrine. Brez njega bi se našim katoliškim časnikom zdaj slabo godilo. Tiskarna torej nosi s svojimi časniki, ki so pod ničlo, zdaj ve-

liko breme. Bolj ga že ne moremo več obremenjevati.

Boljši papir bi se spodobil Bogoljubu. A papir to je pa danes največja dragota. Boljši papir bi bil le še dražji, pa koliko dražji! To so brž stotisoči! — Lepši tisk bi se tudi podal Bogoljubu. Saj vidite, da so večkrat črke meglene, slike ne dovolj jasne. Slike tudi ne smejo priti na katerokoli stran, ampak samo na gotove strani, če ne bi bile zamazane. Zakaj to? Zato ker ima Bogoljub — preveč naročnikov. Ko bi se namreč Bogoljuba tiskalo le malo, bi se tiskal na stroj, ki teče bolj počasi in tiska lepše. Ker je pa Bogoljuba nad 30.000, bi ga tiskali vsaj 14 dni skupaj. Zdaj ga pa denejo v stroj (rotacijski), ki se tako hitro vrti, da je Bogoljub iztiskan v nekaterih urah, — seveda pa iztiskan slabše. Kaj hočemo! Potrpeti moramo!

Vezava bi bilo tudi prav, ko bi bila taka, da bi se lepše in lažje odpiral. Kaj menite, za koliko bi bila taka vezava dražja? Dalj smo izračunati — in čujte! — samo malo pripravnejša vezava bi bila na leto dražja za 72.000 kron! Na to torej ni misliti.

Vidite, tako je z našo modo! Pri tej draginji se ne moremo nič lepše nositi. Kar s škrómno obleko moramo biti zadovoljni. Ta revna obleka Bogoljubova — to je že velikoletna bolečina urednikova. Vedno premišljuje in ugiba, kako bi se dal Bogoljub lepše opre-

miti. A kakor siromak zastoj upira svoje oči v izložbeno okno, kjer visi lepa obleka, pa si je ne more privoščiti, tako se mora tudi Bogoljub zadovoljiti s tem, kar ima na sebi. Pravijo, da revni ljudje kuhajo z vodo.

Eno lepoto smo vam pa pri vsej revščini vendar preskrbeli. To je nova naslovna slika. Te boste gotovo vsi veselili, ker je res lepa, umetniška. Torej, če je že obleka bolj skromna, vsaj lice je lepo.

Iz povedanega pa tudi vidite, dragi bralci, da nobeden izmed vas celega Bogoljuba ne plača. Vsakomur je malo manj kakor na pol podarjen. To pa zato, da ga lažje in rajše naročite. Zato se pa morate hvaležne izkazati s tem, da mu pridobite še več, veliko več naročnikov. Posebno za **dvajsetletnico** mu morate to storiti! **Za 10.000 mora letos poskočiti.** Če ne, vas bomo pa kaznovali s tem, da boste morali zanj plačevati res toliko, kolikor je vreden, najmanj 30 kron. Ali naj naredimo tako? ... Ne, ne, rajši imamo manj denarja, pa več naročnikov. Torej potrudite se! **Storite vse, kar morete, da poklonite Bogoljubu dostojen jubilejni dar — 10.000 novih naročnikov!**

Halo! Na agitacijo za Bogoljuba — v vsaki fari po celí Sloveniji — od hiše do hiše!

„Bogoljubova“ knjižnica.

Knjižnica je zbirka knjig, ki so lepo skupaj spravljene in v omaro postavljene. Knjižnica je pa tudi zbirka ali vrsta knjig, ki prihajajo na svetlo pod istim naslovom ena za drugo.

Tako knjižnico hoče začeti izdajati uredništvo »Bogoljuba«. Večkrat se sliši tožba, da Slovenci nimamo zadosti nabožnega (ascetičnega) slovstva (množine knjig). Temu nedostatku bomo skušali s to knjižnico nekoliko odpomoči. Sprva bodo knjižnice majhne. Ali bo prišlo tudi do večjih del, to bomo videli. Zeleti bi bilo. Odvisno je od tega, kako bodo ljudje kupovali. Dokler je taka draginja, ne kaže z večjimi rečmi začenjati. Ko ta draginja mine — menda bo vsaj enkrat kaj drugače — potem bo lažje izdajati večje reči.

Prva knjižica bo »Rožica s Krasa«. To je ponatisnjen življenjepis vzornega mladeniča Ernesta Mlakarja, padlega v vojski. Večina naših naročnikov ste ta lepi življenjepis pred petimi leti brali v »Bogoljubu« in boste gotovo z veseljem slišali, da se bodo tisti raztreseni članki, ki so nas do solz ganili, zbrali v knjižici, da se ne zgubijo in pozabijo. Kajti to bo koristno berilo še za marsikoga, ki »Bogoljuba« ni bral in ga ne bere. Mi ne poznamo primernejšega berila za naše fante kakor je življenjepis tako vzornega mladeniča, ki je sin naše zemlje in je živel v našem času. Vsak slovenski fant, ki ima še kako iskro dobrega v sebi, naj dobi to knjižico v roke! Pa tudi vsa dekleta!

Pa tudi matere, da nam bodo vzgojile več takih sinov! — »Rožica« izide meseca januarja. Že zdaj pa bodite opozorjeni in pripravljani na to, da jo boste pridno širili, priporočali, razpečavali.

Druga knjižica bo o posvečenju družin Jezusovemu Srcu, ki je že spredaj napovedana. Ta nas bo natančneje poučila o tem svetem činu. To bo pričetek naše mobilizacije. Bog daj srečo in blagoslov!

Biseromašnik — biser mašnikov.

† Celjski opat Frančišek Ogradi.

Dne 29. oktobra je sklenil svoje lepo, sveto življenje preč. g. celjski opat, biseromašnik Frančišek Ogradi — biser lavantinske škofije. Že ob njegovi biserni maši (60 letnici) je želel Bogoljub prinesiti njegov življenjepis, a ga ni dobil. Pa to je bilo gotovo po želji častitljivega pokojnika, ki je dejal časih duhovnim tovaršem: Nikar me ne hvalite, da ne bom v vicah trpel! — Zdaj, ko je umrl, ga pa že smemo pohvaliti, kakor je zaslužil.

Na naši sličici ga vidite, da se nekam resno in moško drži. V resnici je bil pa sama ljubeznivost. Kdor ga je poznal, ga je čislal in rad imel. Stolni prošt lavantinski, preč. g. Martin Matek, je rekel v pogrebni pridigi: Dve njegovi značilni lastnosti sta bili: ponižnost in ljubezen. Pri pogrebu je bilo 86 duhovnikov — toliko, kolikor let je bil star. Pri tej starosti pa je bil do zadnjega vedrega duha in delaven.

Zvesti služabnik božji bi zaslužil daljši opis; a ker imamo zelo malo prostora, moremo le nekaj malega o njem povedati.

Rojen je bil l. 1837. v Gornjem gradu, v duhovnika posvečen od škofa Slomskega svetega spomina — menda zadnji njegov posvečenec — nato za kaplana v Konjicah in na Sladki gori, za vikarja v Celju, odkoder je šel v Maribor v bogoslovno semenišče kot spiritual (duhovni vodja), potem je postal ravnatelj, profesor dušnega pastirstva in kanonik, od tam se je vrnil pred tridesetimi leti za opata v Celje.

Rajni g. opat je bil zelo živahen in vedno vesel. Ljubil je družbo veselih, odkritosrčnih ljudi. Ker je bilo njegovo veselje tako iskreno in neprisiljeno, zato je bil vsak srečen, ako je mogel preživeti nekaj ur v njegovi bližini. Vesel je ostal do zadnjega. Ne bolezen, ne starost, ne gospodarske težave mu niso mogle zatreti veselja. Še predzadnji dan pred smrtjo se je šalil kakor ponavadi s svojimi gg.

kaplani in kar ločiti se ni mogel od vesele duhovske družbe.

Z veseljem je bila združena nehlinjena ljubeznivost in prijaznost, ki se je morala vsakemu prikupiti. Ljubil je vse ljudi brez razlike, ker je videl v vsakem človeku podobo božjo. O vsakem človeku, in če je bil še tako pokvarjen, je mislil vedno najboljšo, nobenega ni obsojal. Zavaljo te njegove ljubezni so ga visoko cenili in ljubili vsi. Ker je bil poln svete ljubezni, je imel neverjetno moč do človeških src. Bogoslovce, duhovnike, lajike, grešnike, vse je priklenil na sebe. Marsikak spokorjen grešnik, ki je že obupal sam nad seboj, bi lahko pripovedoval o posebni milosti, ki jo je Bog podelil po rajnem g. opatu. Nekaj dni pred smrtjo je prišel k g. opatu daleč naokoli znan malopridnež. Vstopi v sobo in začne razgrajati. G. opat ostane miren, kakor je bila njegova navada. Ko se hudobnež izkriči, mu reče ljubeznivo g. opat: »Veseli me, da ste prišli k meni in si na ta način olajšali srce. Vem, kako ste nesrečni. Dolgo že molim za vas, da bi se vas Bog usmilil.« Te prisrčne besede zmešajo zakrknjenega grešnika, začne se opravičevati, prosi odpuščanja, prizna svoje hudobije in se — spove. Pri odhodu mu stisne g. opat roko ter reče: »Moja molitev vas bo spremljala še tudi zanaprej.«

Bolj ko vse drugo je ljubil duhovsko družbo. Med svojimi duhovnimi sobratji je postal zopet mlad, vsakemu je hotel postati vse. Skrbel je za nje kakor za svoje otroke in se celo zadolžil, samo da je mogel osrečiti svoje sobrate. Zato je bil pa najbolj vesel, kadar je videl zbrane vse domače duhovnike okoli svoje mize. V četrtek pred smrtjo ni mogel priti več v obednico, ker so mu bile noge otekle. Zato je prosil, naj bi bil obed v njegovi sobi, samo da bi mogel biti sam navzoč.

Kakor je ljubil g. opat posameznike, tako je ljubil tudi celo družbo, posebno še slovenski narod. Že škof Slom-

šek so mu vcepili ljubezen do slovenskega naroda, že oni so ga navduševali za učenje slovenskega jezika. Svojo narodnost je pokazal posebno, ko je postal 1890. leta opat v Celju. V tem mestu, ki so ga Nemci sami imenovali »nemška trdnjava«, je imel zelo težavno stališče. Nemški listi so ga obrekovali, sramotili, pobijali so mu šipe — ostal je neizprosen, ni se vdal. Storil je vedno svojo narodno dolžnost, tudi ob volitvah. Od njegovega glasu je bila odvisna usoda celjske okolice in pa usoda bližnjih Teharjev. Nemške gospe so ga prišle prositi, naj ne gre na volišče, pisali so mu grda pisma, grozili z odpadom k protestantizmu: vse za storj, šel je na volišče. Spoto na so ga izžvižgali, opljuvali, celo udarili; mirno je oddal svoj glas in določil zmago Slovencev. Med vojno so ga Nemci tožili višji državni oblasti in mesto da bi šel po odlikovanje, je moral k celjskemu okrajnemu glavarstvu na odgovor, ker ne deluje v nemško-avstrijskem duhu. Zavoljo tega ni žaloval, ampak rekel je: »Kot duhovnik ne delam zaradi odlikovanj in zaradi hvale državne oblasti, ampak iz ljubezni do Boga in do naroda.« Kmalu nato je dobila vsa duhovščina celjske dekanije ukor od državne oblasti: ker nemalo dela za utrditev avstrijske državne misli med narodom.

Bil pa je odločen nasprotnik takih »narodnjakov«, ki so v najnevarnejših časih prikrivali svojo narodnost, sedaj pa v imenu narodnjaštva trgajo ljudstvu vero iz src. Vedno je postal žalosten, kadar je govoril o sedanjih narodnostnih razmerah. Dejal je: »Vsi narodni sovražniki nam niso tako strašno škodovali, kakor brezverski narodnjaki zadnja leta. Nevera, verska mlačnost in z njo združene pregrehe se širijo pod lepim plaščem narodnosti med preprostim ljudstvom, in ko čutim posledice tega dela, bi skoraj obupal nad slovenskim narodom. Samo eno željo imam: Kmalu bi rad umrl, da mi ne bo treba gledati žalostne usode ljubljenega naroda.«

Bolj ko vee drugo, je pa ljubil † g.

opat sv. katoliško Cerkev. Brez prenehanja se je trudil, da bi utrdil kraljestvo božje v človeških srcih. Za svoj poklic se je vsega žrtvoval. Bil je res pravi duhovnik, srednik med Bogom in ljudmi, voditelj in prijatelj grešnikov. Vsak dan do zadnjega tedna je bil vedno pred čto uro zjutraj v spovednici. Vsako nedeljo in praznik je imel pridigo, dokler je še mogel hoditi. Govoril je preprosto in pri srčno. Vedno je imel prvo sv. mašo ob pol 6. uri zjutraj.

Za čast hiše božje je storil vse, kar je mogel. Farno cerkev je prenovil in ji kupil pred vojno nove zvonove. Ko so jih pobrali med vojno, se je izrazil: »To je največji cerkveni rop, kar jih pozna zgodovina, in oropano blago ne bo koristilo državi.«

Ljubezen do cerkve je pokazal predvsem v ljubezni do papeža in do škofa. Njima je bil otroško udan in brezpogojno pokoren.

Podpiral in pospeševal je vsako dobro reč. Ko smo imeli nekdanj abtinentje shod v Celju, je prišel zraven, n s zvesto poslušal potem pa povabil k obedu.

Kristus v najsvetejšem zakramentu je bilo njegovo najljubše zavetišče. Dnevno je opravljal molitveno uro pred Najsvetejšim, in sicer s tako gorečnostjo, da si mislil, da imaš pred seboj svetnika, ki že gleda v večnosti Boga iz obličja v obličje.

Kakor je g. opat živel, tako je tudi umrl. Vsi domači duhovni sobratje so bili zbrani pri postelji svojega očeta in glasno molili. Ves čas je poslušal bolnik pozorno molitve, z ljubeznipolnim pogledom se je poslovil še od vsakega, in — zjutraj ob pol 2. — je brez posebnega boja prenehalo biti srce, ki je služilo le Bogu. Zadnje besede, ki jih je večkrat ponavljal, dokler je mogel govoriti, so bile: Ad societatem civium supernorum perducatur nos Rex angelorum (v družbo nebeščanov naj nas pripelje kralj angelov).

Te skromne vrstice naj zadostujejo, da spozna svet, da svetniki še niso popolnoma izumrli...

Kaj se na Goriškem vidi.

Ponatisnjeno iz letn. 1919. — Poroča urednik.

(Na Veliki Smaren l. 1916 sem bil na Repentabru. Od tam smo se razgledovali na okoli po Krasu in Primorju sploh ter ga primerjali z drugimi slovenskimi pokrajinami. Tisto ste

menda še brali. Potem smo se z Opčin odpejli proti Gorici.)

Mi smo torej na svojem potovanju po Goriškem. Prišli smo v Miren, ki je oddaljen

debelo uro od Gorice proti jugu. Tam imajo gospodje misijonarji-lazaristi svojo mlado naselbino. Prišli so tjakaj šele leta 1913., torej malo pred vojno. Nad lepo ravnino se dviga grič, visok nekako tako kakor ljubljanski Grad. Tam gori je stala velika veličastna cerkev Žalostne Matere božje z dvema zvonikoma; za cerkvijo pa veliko in lepo samostansko poslopje. Ta naselbina se imenuje mirenški Grad. Zdaj so tam razvaline nekdanje krasote. Ker na Gradu ni mogoče stanovati, so si misijonarji postavili pod gričem tri barake: ena služi za cerkev, druga za stanovanje misijonarjev, tretja za stanovanje Devetakov družine iz bližnjega Opatjega sela, ki oskrbuje misijonarjem gospodarstvo in gospodinjstvo. V to skromno bivališče sva jo zavila s prijateljem dr. Zdešarjem, ko sva jo primahala po beli cesti sem od postaje Sovodnje—Rubija. Prva najina pot je bila v cerkvico, da pozdraviva nebeškega Gospoda, ki se zadovoljuje tam s tem revnim šotorom. Ta božji Gost je že navajen človeške revščine, in če se mu ponudi kaj še tako revnega, ne bo nikoli rekel, da je to zanj preslabo, in ne bo šel nikoli proč, če ga le ljudje hočejo imeti. Potem sva šla v drugo barako, kjer misijonarji stanujejo, da sva dobila malo kosilca. Ura je bila nekako ena popoldne. Redovna družina obstoji zdaj samo iz štirih mož. Ti so: superijor dr. Zdešar, ki je gospodar te revščine, in g. Pirc ter dva brata. Pred vojsko so bili tam štirje misijonarji-mašniki, od katerih je zdaj g. Krivec v Ljubljani in g. Zdravlič v Celju. (No, letos ravno predkratkim je bil g. Zdravlič zopet premeščen iz Celja v Miren.)

Ko sva se nekoliko odpočila, sva šla z gospodom Zdešarjem gledat na Grad, kaj je vojna iz njega napravila. To vam je razdejanje! Na grič sta vodili pred vojno dve poti: ena, pešpot, naravnost navpik; druga, vozna pot, naskoci po ovinku. Po prvi poti skoro ni bilo mogoče iti. Ubrala sva drugo, zložnejšo pot. Ob poti na obeh straneh vsa mogoča navlaka: barake in votline, postavljene in udobljene noter v hrib; okoli njih pa razstreseni in razmetani ostanki vsakovrstnega vojnega materiala, med drugim cele skladovnice nerazstreljenih granat. Pa nekaj časa se je že šlo po tej poti; nekako do 4. ali 5. postaje križevga pota, ki je postavljen ob poti. Postaje so seveda vse razbite. Naenkrat nama pa pota zmanjka. Prav po potu samem je izpeljan širok in globok strelski jarek, tako da je vsa pot uničena. Morela sva jo kreniti na levo po stezi, ki so jo utrlji za silo sedaj, ko gori že popravljajo. Tudi po tej stezi je težko priti naprej; še bolj težko pa stvari, ki so pri zidanju potrebne, gori spravljati. Po hribu so

postavljene cele kolibe za posamezne topove, ki so bili gori nastavljeni. Posebno žalostno je, da se je po griču vse drevje posušilo. Grič sam namreč je skalovit, kraški, in le nekako na umeten način so zasadili pred več leti tu gori borov gozdič, ki je kraško goloto čedno pokrival. To je zdaj uničeno. Štori še stoje pokoncu, a vse je suho. Enako smo videli posušeno borovje, nasajeno na nasprotnem griču, kjer se začenja pravi Kras. Počasi sva se prerila skozi zapreke in prišla do vrha. Kakšen prizor... Iže med potjo sem gledal, občudoval in strmel ter vzdihoval: O joj, o joj, o joj! Najžalostnejša slika pa se nama je odprla na vrhu. O hišici, ki je stala takoj ob prihodu na vrhu, kjer je bila mala gostilna, ni skoraj več sledu. Od romarske hiše, kjer so misijonarji sprva sami stanovali, je le še nekaj ostankov. (Ta hiša je zdaj zopet pozidana.) Ravno tako so svete stopnice s kapelico vred izginile. Silno škoda je lepega prestora pred cerkvijo! To je bila mala prijazna ravnica, posajena z nekaterimi lipami. Zelo prijetno se je tukaj šetal. Ko sem bil prej dvakrat na obisku pri teh gospodih, smo se po kosilu in po večerji, ko imajo čas oddiha, tukaj sprehajali. Odtod je krasen razgled po ravnini tja do Gorice, na furlansko ravnino do Krmina, na Goriška brda, na Gorico samo, Sveto goro, gori do Matajurja, Krna in Triglava. Ta razgled sem v »Bogoljubu« že enkrat opisaval. Zdaj pa je ta nekdanji tako ljubka ravnica vsa pokrita in zasuta z visokimi kupi kamenja, peska, opeke in ometa. O nekdanjih lepih lipah nobenega sledu. Skakati sva morala od skale do skale, da sva prišla do cerkvenega zidovja. Od zvonikov stoji le še ena stena južnega zvonika, pa tudi tista razklana. V cerkvi sami — razdejanje na svetem mestu. Sirehe in stropa ni več; tudi ne stebrov, ki so cerkev delili v tri ladije; ravnitako ne oltarjev in prižnice. Po sredi cerkve visoki kupi kamenja, ostanki orgelj in druge cerkvene oprave. Le stene deloma še stoje. V apsidi je lepi kip patrona Žalostne Matere božje — brez glave. Ko sva se nagledala in našalovala nad tem prizorom razdejanega svetišča, sva šla z veliko težavo okoli cerkve in misijonske hiše. Z veliko težavo, pravim, in tudi nekoliko predrznosti je bilo zraven. Kajti kamenje je ležalo vse navskriž, da je bilo treba zopet skakati od skale do skale, obenem pa tudi stopati zelo previdno, kajti sempatja je ležala še kaka razstrelilna pošast, ki je že po končani vojni marsikateremu Goričanu upihnila luč življenja. Pročelje cerkve je obrnjeno proti zahodu, misijonska hiša gleda proti vzhodu. Ko sva torej preskakala in preplezala okoli ogle na vzhodno stran, sva videla zopet novo raz-

dejanje. Vsa vzhodna stran velikega poslopja je takorekoč odtrgana. Dočim notranje zidovje še stoji, zunanjih sob sploh več ni. Iz tega se vidi, da je najhujša vihra prihajala od vzhoda, to je od avstrijske strani. Sploh se opaža po celi fronti, da so od vzhodne strani hiše bolj razrušene, da so torej »naši« bolj divjali, brezobzirno streljali in rušili bivališča

svojih državljanov kakor Italijani. Ko sva si v kakih dveh urah vse ogledala, sva se vrnila po hribu doli nazaj, in sicer sva ubrala krajšo pot, stezo, ki vodi naravnost navzgor oziroma navzdol. Bila je vsa poraščena z grmovjem in drugim zelenjem, pa sva se vendar prečila skozi; parkrat je bilo zopet treba jarke preskočiti, pa sva bila na ravnem, v Mirnu.

(Dalje.)

Sveta dolžnost

vseh Marijinih družb je, skrbeti zdaj ob Novem letu, da bo vsak družbenik bral družbeno glasilo, Bogoljub.

Že 20 let to pesem pojemo, — pa še danes je nemalo Mar. družb, pri katerih bere Bogoljuba le polovica družbenikov ali celo manj. Temu mora biti konec! Ob dvajsetletnici vsaj!

Družbeno glasilo brati je skoro tako potrebno kakor k družbenim shodom hoditi. Povejte, kaj ve tak o Marijinih družbah, kdor družbenega glasila ne bere? On pozna samo domačo družbo, o drugih ne ve nič, ne bere nikdar naših navodil, danih vsem družbam, nikdar dopisov in poročil o delovanju družb z vse slovenske zemlje. Zanjga vsega tega ni. Kje je njegovo veselje za družbo, če ga ne veseli nič o njih slišati? Kje njegov marijanski duh? Ali

je tak človek sploh za družbo? Da, reče se lahko: Kogar družbeno glasilo brati ne veseli, ta nima pravega duha, torej za družbo ni.

Naloga vseh družbenih predstojnikov torej zdaj ob Novem letu je: poskrbeti, da se ta pomanjkljivost pri družbah enkrat za vselej odpravi. Samo v (zmanjšani) ljubljanski škofiji je blizu 50 tisoč udov Mar. družb, naročnikov Bogoljuba v celi Sloveniji pa le 32.000. Kje smo še! Ob dvajsetletnici torej vsaj — storite svojo sveto dolžnost!

Prihodnji »Marijin misijonski kalendar« bo prinesel pregled vseh slovenskih Marijinih družb, obenem pa tudi število Bogoljuba v vsaki fari. Glejte, da se boste lahko postavili!

Disciplina v Marijini družbi.

Kaj je disciplina? Kakšna bodi?

Nismo prijatelji tujih besedi. Ni prijetno poslušati neukega človeka, ki hoče razkazovati svojo učenost ter opleta okoli sebe s samimi tujkami; takorekoč napol latinsko govori. Besede: produkcija, kalkulacija, informacija, situacija, stagnacija, mal-kontent, kontingent, remitent, impertinent, direktno, perfektno, absolutno, akutno, konstatirati, eksponirati, disponirati, sanirati, absorbirati, revidirati itd., mu kar iz ust lete, kakor bi bil latinščino z veliko žlico pojedel. »Bogoljub« pa ljubi to, kar je naravno, preprosto, domače; nima rad no-

benega spakovanja, ne v obleki, ne v imenih, ne v govorjenju. Torej govorimo po domače in ne rabimo tujih besedi, — če niso resnično potrebne!

So pa nekatere tuje besede, ki se jih res ni mogoče izogniti. To pa zato, ker nimamo slovenskih besedi, ki bi popolnoma isto povedale. Saj se rabijo te besede v vseh jezikih. Nekaj takih besedi morate vi vsi poznati. Take besede so zlasti: organizacija, kongregacija, agitacija — rekli smo tudi asceza — in še nekaj podobnih. Med te besede moramo pritegniti tudi »disci-

plino«. S to besedo se morate dobro seznaniti.

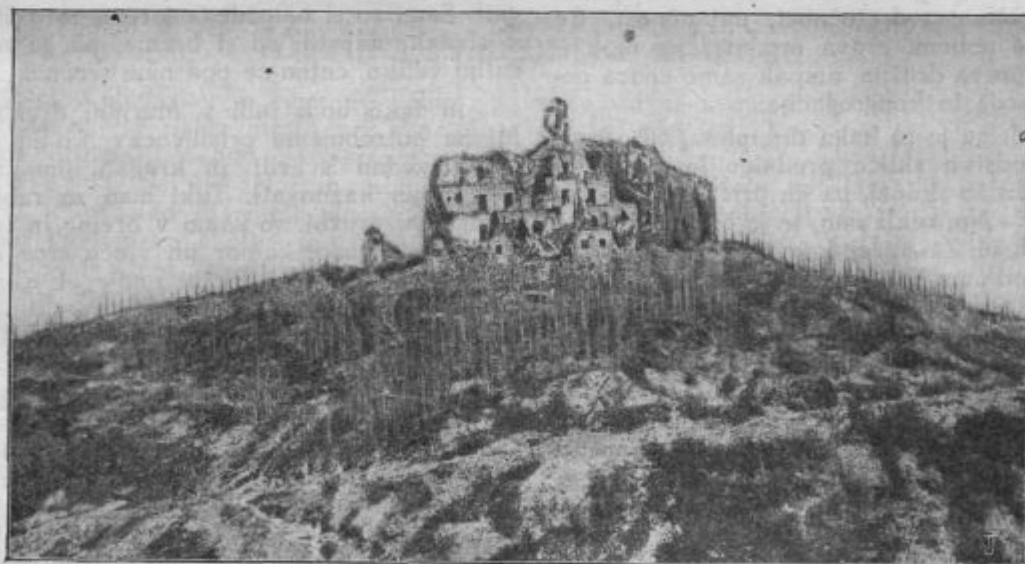
Tudi za disciplino nimamo domače besede, ki bi ob kratkem isto povedala. Kaj pomeni disciplina? Disciplina pomeni p o -

Kjer se red zahteva, a red tudi drži, tam je disciplina.

Stroga disciplina naprimer je pri v o - j a k i h. Vojaški poveljniki strogo ukazujejo, pa zahtevajo tudi natančen red in po-

Misijonska hiša na Gradu pri Mirnu.

Všed vojnih dogodkov razrušena.

korščino in red obenem. Ukaz in izpolnjenje ukaza. Še več! Disciplina pomeni tudi neko pametno in potrebno strogost, točnost in natančnost. Kjer se torej modro a strogo ukazuje, a ukazi tudi natančno in točno izpolnjujejo, tam vlada disciplina.

korščino; a vojaki tudi natančno in točno ubogajo. Kajti če ne ubogajo — vedo, kaj jih čaka. Špange in ne vem kaj še vse...

Kaj bi pa tudi bila vojaščina brez discipline? Vojska brez discipline bi bila poražena, tepena, če bi se že prej ne razsula.

Vsa moč vojaštva in vojske obstoji ravno v disciplini. Najvišji poveljnik ukaže, morada samo namigne, a vsa armada do zadnjega vojaka skoči pokonci. To je disciplina, in taka disciplina je ponos armade, njena moč in njena — zmagaja.

Tudi po samostanih vlada disciplina, če redovniki ali redovnice prav točno izpolnjujejo svoja redovna pravila in so na migljaj pokorni svojemu predstojniku, predstojnici.

Marijina družba se časih tudi imenuje vojska, armada. Ne cesarska ali kraljeva armada, ampak Marijina, duhovna, Marijina družba je organizacija, kakor je tudi vsak cerkveni red (samostan) in kakor je vsaka armada organizacija. Kjer se več ljudi — prostovoljno ali prisiljeno — združi v eno celoto v dosego enega namena, pravimo, da so organizirani. **Duša vsake organizacije je disciplina:** pokorščina, red, točnost, natančnost. Kjer tega ni, tam ni nič, namen se ne doseže. Zato je bilo v zadnji številki rečeno: Organizacija brez discipline ni organizacija. Z nedisciplinirano armado se ne more zmagati — ne v krvavem, ne v duhovnem boju.

Zdaj menda razumete. V Marijini družbi ali kongregaciji mora vladati disciplina: pokorščina, red, točnost, natančnost. Če ne, to nobena prava organizacija ni, nobena prava družba, ampak samo senca organizacije in kongregacije.

Ali pa je to kaka disciplina, če osrednje vodstvo skliče prednice in prednike vseh družb skupaj, pa jih pride samo polovica, — No, rekli smo, to je bilo zdaj prvič in zadnjič. Znaprej, kajne, bo pa drugače? Ta shod nam je odkril našo napako, in nam je dal povod, da se o tem pomenimo. Zdaj veste, kaj je disciplina; veste tudi, zakaj je potrebna. Zdaj jo bomo pa tudi držali, — ali ne?

Da, disciplina mora biti pri kongregaciji, v malem in v velikem, v podrobnostih in v celoti, pri vsaki posamezni družbi in v celi škofiji. O tem že govore pravila družbena. Tam je rečeno: »Pokorščina se mora zahtevati pri družbi natančna. Vsaka nepokorščina naj se odločno upogne.« To je mišljeno sicer za vsako posamezno družbo. Velja pa istotako za celoto. Če osrednje vodstvo nima ničesar govoriti, čemu potem je? Z napetimi ušesi takorekoč morate torej paziti in poslušati — kakor vojaki, ko se jim povelje bere — kaj vam naročajo doma pri družbi, pa tudi kaj od vas želi osrednje vodstvo. Če naprimer v Bogo-

ljubu rečemo: Pošljite nam to in to! — morajo biti v enem ali vsaj v dveh tednih vsi odgovori tukaj. Zakaj pa ne? Ali je pokorščina tako težka? Prav nič, samo če je naša dobra volja. Vzame se dopisnica ali pismo, zapiše nanj nekaj besedi, pritisne znamka in vrže v poštno škatljico, pa je narejeno. Zakaj se pa obotavljati in pol leta pripraviti na odgovor? — Ali če je treba tudi kam iti, ali je to tako težko? Kaj šel! Še veselje je iti po takih potih. S kakim veseljem so pa zadnjič nekatere in nekateri prihiteli v Ljubljano! Samo srca je treba za kako reč, pa je vse lahko. Zakaj pa fantom in dekletom ni nič težko iti na ples, če je treba v daljno vas ali mesto? Še pridržati jih ni mogoče, da bi ne šli. Zakaj? Zato ker srce bije za ples, srce jih vleče tja. No, naj pa tudi dobre fante in dobra dekleta srce vleče na dobra pota!

Da, disciplina mora vladati po Marijinih družbah — a ne vojaška! Hočemo reči: ne prisiljena, ampak radovoljna. Vojak uboga točno, ker mora. Ker se boji kazni: ječe, posta, špang. V Marijini družbi nimamo špang, ne vklepamo rok in nog, oklepamo samo srca, in sicer srca, ki so se prostovoljno v to podala. Tudi redovniki ne ubogajo prisiljeno, ampak sami hočejo ubogati. Sami so si naložili ta jarem, zato jim je sladak; naprtili so si breme, pa ga ne čutijo veliko, čutijo se pod njim srečne.

In tako bodi tudi v Marijini družbi! Mi ne potrebujemo prisiljenec, ki jih je treba vedno svariti in kregati, jim dlagati in jih kaznovati. Takj niso za rabo, v Marijini družbi, so samo v breme in težavo. Naj gredo, kamor jih vleče srce in naj ne delajo Mar. družbi nadleže! Kongregacija je armada dobrovoljcev, ki so svoje srce dali družbi, ki so si radovoljno naložili njeno breme, ki z veseljem služijo Mariji, ki na migljaj ubogajo svoje predstojnike, ki se štejejo srečne, če morejo duhovnim vodnikom kako veselje napraviti, in presrečni, če morejo za Marijo, za Boga in za duše kaj dobrega storiti in še bolj srečni, če treba tudi nekaj trpeti. Ti so naši, ti so sposobni za sveti boj, taka bodi naša armada, s takimi se bo zmagovalo!

To je torej in taka bodi disciplina v Marijini družbi. Zdaj bomo pa napravili takoj mal poskus, kako ste si to zapomnili. Vsi predniki in prednice, pošljite nam svoje naslove! Kratko: ime, bivališče (mesto, trg, vas),

hiš. štev. in, če je treba, tudi pošto. Nekateri ste že poslali, ko ste poročali o odsekih, pa zaradi reda in enotnosti pro-

simo še enkrat. Naslov: Uredništvo Bogoljuba, Ljubljana, Leonišče. Prihodnjič bomo povedali, kako poznate disciplino.

Spet nekaj novega.

Mnoge prednice so zelo vesele svojega shoda dne 14. avgusta. Pišejo mi pisma, v katerih se zahvaljujejo za lepi dan, ki jim ostane v prijetnem spominu itd., itd. Vredno bi bilo iz teh pisem kaj ponatisniti, a preveč jih je, da je kar težko izbirati. Nekatero pa pravijo: škoda, da je bil shod samo za prednice, da ni bilo povabljen celo predstojništvo! Ena pa naravnost željo izreka, da bi se podobni shodi napravljali tudi za predstojništva. — Dobro! Velja! V Ljubljano vsem hoditi je predalet. Zato bo pa za vsako dekanijo posebe na sedežu dekanije ali na drugem pripravnem kraju tak shod. Prišel bom povsod sam, dobrodošli seveda tudi drugi gospodje, če bodo hoteli ali mogli priti, ker bodo shodi morali biti v nedeljo. Razume se, da boste dekleta tudi lahko govorile in povedale

vse, kar imate na srcu. Ampak da boste gotovo prišle! Disciplina! Saj na božja pota tudi hodite. Imejte tudi to za božjo pot! Imeli bomo povsod, če že ne sv. mašo, vsaj litanije z blagoslovom; ali pa tudi sv. mašo. Kosilce, je najbolje, če prinesete s seboj; če imate pa dosti denarja, smete tudi v gostilno. Seveda preden, se bodo zvrstile vse dekanije, bo preteklo že nekaj časa. — Ko enkrat opravimo z dekleti, pridejo pa na vrsto tudi fantje.

Nova sapa mora zapihati po naših družbah! Skof. vodja M. dr.

Ljubljanske Marijine družbe imajo kakor lani na Svečnico skupen shod v veliki dvorani Uniona. Začetek ob 4. popoldne. Sedeži po 5, 4, 3, 2, 1 dinar. Pridite točno! Med govori ni dovoljeno na sedeže hoditi. Nečlanom vstop ni dovoljen, ker bo za člane komaj prostora.

Marijin misijonski koledar

je izšel. Koledarjev je sicer že veliko, a tudi ta naj še najde mesto pri Vas. Marijine družbe posebno ga sprejmite kot svojega! Saj je Marijin koledar. V njem je pregled Marijinih družb (zmanjšane) ljubljanske škofije in število udov, kolikor je bilo naznanjeno. Prihodnje leto pa želi prinesiti pregled vseh slovenskih Mar. družb. A že letos ga sprej-

mite vsi za svojega! S tem obenem podpirate misijone, kar naj bi storil vsak dober kristjan, celo pa vsaka Marijina družba. Posebno misijonski odseki ga pridno razpečavajte! Čisti skupiček se bo porabil za prvo in edino slovensko misijonišče v Grobljah, odkoder se bo tudi razpošiljal.

Po domovini.

Koroško. Radovedni ste, Bogoljubovci, kako se kaj na Koroškem razvija versko življenje, ali hodijo slovenski Korošci še kaj v cerkev in k zakramentom. Veste, kmalu po glasovanju 10. novembra 1920 je bilo žalostno, zelo žalostno. Iz sovrastva do duhovnikov, ki so ostali vsi v

conu A zvesti svojemu narodu, so se izogibali zapeljani nemško misleči cerkve, mnogi so duhovnike zaničevali, jih blatili. Bila je res križeva pot kor. slov. duhovnikov, ki so ostali; zaničevani so bili verni kor. Slovenci, ki so vztrajali na strani svojih dušnih pastirjev. A počasi se je veter sovrastva polegel in spet se, hvala

Bogu, cerkve polnijo in ljudje spet prihajajo k zakramentom. Močno se čuti odhod tistih 15 gospodov, ki so po plebiscitu zapustili naše Koroško in se naselili na Štajerskem in Kranjskem. Koda je tudi, da se ne morejo na slov. Koroškem vršiti misijoni, ker Koroška slov. misijonarjev nima, radi zaprek na meji in radi gospodarskih težkoč pa slov. misijonarji iz Kranjske in Štajerske k nam ne morejo. — Dragi Slovenci! Molite za nas, da ne omagamo! Mi hočemo vztrajati. Skrbeti hočemo, da bomo skupaj v srečni večnosti. Za goro Kalvarijo, za krajem trpljenja in zaničevanja, pride gora Oljska, kraj slave in vstajenja. — V. Poljanec, kor. slov. poslanec.

Birma v Mežiški dolini (Koroško). 9. oktobra je prevzvišeni knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič delil zakrament sv. birme v Guštanju in 10. oktobra v Črni. Nepopisna radost in veselje je zavladovalo med ondotnim ljudstvom, ker je prišel v njih sredino škof, ki je zmožen njih domačega slovenskega jezika. Ob 5. uri zjutraj je prišel Prevzvišeni že v spovednico in okoli devete ure je prišel na prižnico, kjer ga je ljudstvo z veliko pazljivostjo poslušalo, ker do sedaj še ni imelo priložnosti slišati škofove pridige, ko smo imeli le nemške škofe. Živel slovenski škof!

Duhovske spremembe v ljublj. škofiji. Imenovan je bil za spirituala v duhovskem semenišču v Ljubljani dr. Janez Arnejc, bivši župnik pri Celovcu. — Za dekana semiške dekanije je bil imenovan Jakob Pavlovčič, župnik na Suhoru, ker je bil prejšnji dekan in prošt p. Valerijan Učak, izvoljen za priorja križniškega reda v Ljubljani. — Imenovana sta bila: p. Gregorij Cerar, župnik-vikar v Podzemlju, za župnika-vikarja in prošta v Metliki; p. Remigij za župnega upravitelja v Podzemlju. — Premeščeni so bili kaplani: Janez Sadar iz Toplice v Kranj, Franc Šušteršič iz Trebnjega kot beneficiat na Vače, Valentin Kajdiž iz Kranjske gore v Šmartin pri Kranju, Franc Kolenc iz Borovnice v Gorje, župni upravitelj Franc Pavlič iz Motnika v Trebnje. — Nameščeni so kot kaplani: Anton Vadnal na Krki, bivši župni upravitelj v Podkrajju Jožef Markič v Borovnici, Janez Sedej, bivši mornar. kurat, v Šmariji. — Ivan Dežela, kaplan v Gorjah, je odšel za župnega upravitelja v Godovič, Janez Kováč, prefekt v zavodu sv. Stanislava, za župnega upravitelja v Št. Vid pri Vipavi, Rafael Morel, kaplan v Šmariji, za kaplana v Trnovu na Notranjskem, Anton Dolinar, kaplan na Jesenicah, in Filip Terčelj,

kaplan v Škofji Loki, sta odšla nadaljevat študije. Pavel Gril, kaplan v Kranju, je odšel v Prevalje. — Župnik Franc Pavšič na Turjaku je bil imenovan za župnega upravitelja v Polomu. — V pokoj je stopil Alojzij Pehani, župnik v Knežaku, in se naselil v Žužemberku. — Umrli so: Albin Ilovski, župnik v Bukovščiči, dne 20. oktobra 1921 v Leonišču v Ljubljani; Janez Jeretina, prefekt v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano, dne 2. novembra 1921, pokopan v Dobu; Janez Piskar, župnik v pok. v Št. Lovrencu na Dolenjskem, dne 14. novembra 1921.

Gospoda knezoškofa lavantinskega so prevedeli na slovesen način. Navzoči so bili vsi duhovniki in bogoslovci. Bolezen je nevarna, a počasna. Visoki bolnik bodi priporočen v pobožno molitev.

Pretrsljiva smrt vzornega krščanskega moža. V Ljubljani se je 7. novembra popoldne bliskoma širila strašna novica o nečloveškem dejanju razbesnelega gostilničarja, ki je po živinsko uničil življenje odličnega moža, višjega računskega svetnika Avgušтина Zajca. Morilec je imel kot mož sorodnice pokojnega v najemu gostilniške prostore v hiši † Avgušтина Zajca; do ustudnega maščevanja ga je dovedla jeza, ker mu je lastnik hiše nekoliko povišal najemnino. Vsa Ljubljana se je zgražala nad tem živalskim in groznim činom brezvestnega človeka in to tembolj, ker je bil pokojni miroljuben, povsod spoštovan in ljubezniv gospod, poleg tega pa ne le veren človek, marveč odličen katoliški mož, ki je bil vzor vestnega katoličana, član Marijine družbe za gospode. Pokojni nadsvetnik je bil član vseh naših dobrodelnih naprav, vnet za napredek naših ustanov, odličen Slovenec. Kar ga je pa najbolj odlikovalo, je njegova vestnost v verskem življenju. Vsak dan je bil pri sv. maši in večinoma tudi pri sv. obhajilu. Nad vse je ljubil svojo družinico, ljubke otročiče, ki jih je tako skrbno očetovsko vzgajal. Tolažba pri tej nenavadni in tako pretresljivi smrti je zavest, da je umrl pripravljn, saj je bil isti dan zjutraj še pri sv. obhajilu. Izguba takega moža je res nesreča za Ljubljano, ki ima le malo tako vzornih mož, kot je bil pokojni.

Cerkvena vest iz zasedenega ozemlja. Samostojna župnija je postala v letu 1921 bivša kuracija Ustje v vipavski dekaniji in prvi župnik je postal v tej novi župniji g. Franc Hočevar, duhovnik ljubljanske škofije.

Duhovne vaje za dekleta bodo pri sv. Jožefu nad Celjem, akoravno še ni na razpolago romarska hiša. Začetek 21. januarja ob 6. uri zvečer, Sklep 25. januarja 1922 zjutraj.

Dekletom na deželi! Ker na zimo dohod deklet z dežele postaja vedno večji, opozarjamo vsa dekleta po deželi, da ne silijo v mesta, ker bodo razočarana. Obenem opozarjamo tudi stariše, da to vpoštevajo. Službe po mestih niso več takšne, kot so bile včasih, in tudi razmere niso urejene. Kadar pa bo čas za to, se bo že naznanilo v časopisju. Organizacija služkinj ima dolžnost skrbeti za zboljšanje gmotnega položaja članicam, ima pa tudi dolžnost opozoriti pravočasno vsa ona dekleta, ki mislijo na službe v mestih, kaj jih čaka in ali je primeren čas za nastop služb ali ne. Konečno prosimo tudi vse župne urade, da v tem smislu vplivajo na prizadete.

Poselska zveza.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Papov, Mina Kolman, Frančiška Meglič, Albina Slapar, Marija Tišler, Tržič. — Neža Požeš, Dole pri Litiji. — Frančiška Završnik, Marija Nazaret. — Terezija Jerič, Škale. — N. v m. p!

DODATKI

k članku »Našim rojakom v raznih pokrajinah«.

Naštejmo sloven. katoliške župnije v Prekmurju! Tišina, Murska Sobota, Martjanci, Cankova, Gornja Lendava, Sv. Jurij, Sv. Sebestjan, Sv. Jelena, Sv. Benedikt, Nedela, Markovci, Bogojina, Dobrovnik (slov. občina Kobilje), Dolnja Lendava, Črenšovci, Turnišče, Beltinci. Vsel. 17. No, bomo videli, koliko bodo imeli kje Bogoljuba.

* * *

Kako dobri Amerikanci lahko pomagajo nam beraškim Evropcem, o tem imamo povedati spodbuden zgled: Častiti gospod Vencel Šolar, slov. duhovnik v Ameriki, je poslal urednitvu Bogoljuba za dobre namene 50 »maš« (intencij) po dolarju. Za to se je dobilo pri nas 14.500 K. Blagi gospod je obenem pisal tako pismo, da nam dostojnost brani, da bi ga objavili, ker naše delo preveč hvali. Med drugim pravi: »Sem namreč naročnik Vašega nad vse lepega »Bogoljuba«. Kadarkoli pride, mi je kakor star znanec iz daljne domovine. Berem ga od konca do kraja, še platnice pregledam... To je edini način, da Vam pokazem svoje priznanje Vašega... dela za Boga in narod.« — Blagemu gospodu najlepša zahvala! Drugim Amerikancem-rojakom pa naše priporočilo, kajti mi »v

starem kraju« smo po vojski proti Vam res berački. En Vaš dolar je za nas že celo premoženje.

Dobre knjige.

Za resnico. 18 obrambnih govorov. V stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani govoril dr. Mihael Opeka, stolni kanonik in učitelj govorništvu na vseučilišču v Ljubljani. — Gospod kanonik ima v stolni cerkvi ljubljanski ob nedeljah in praznikih pred veliko mašo ob pol 10. uri pridige. Pri teh ima, hvala Bogu, veliko poslušalcev, tudi inteligence, med njimi moških lepo število. Nekaj teh govorov v brambo sv. vere je zopet zbral v posebno knjigo. Govori so krepki, beseda živahna, prepričevalna, dokazi neovrgljivi. Vsakega potreba v veri. Potrebni so in koristili bodo zlasti tistim, ki imajo kake težave, ali dvom o veri. Kdor sam nima takih, stori veliko dobro delo, ako pripomore, da ta knjiga pride v roke takim, ki so bolj slabe vere, kakršnih je dandanes vse polno. Med takimi jo zlasti širite! Dobiva se pri Ničmanu v Ljubljani, izvod brez poštnine 28 kron, po pošti 30 K. — Istotam se tudi dobi njegova prva zbirka pridig »Brez vere« za ceno 16 po pošti 18 kron. Naj pomagata obe knjižici preganjati po vsem Slovenskem nevero in verske dvome v teh naših veri tako neugodnih časih!

Življenje sv. Ivana Berchmansa. Ta sveti mladenič, gojenec jezuitske družbe kakor sv. Alojzij, čigar posnemalec je bil, je umrl pred 300 leti (1621—1921). Za to priliko je izšla o njem knjižica, ki se dobi pri Predstojništvu cerkve sv. Jožefa, Zrinjskega cesta 9, in pri Ničmanu. Cena 1 dinar, s pošto 40 vinarjev več. Knjižica je priporočljiva posebno mladeničem, zlasti dijakom, Marijinim družbenikom in staršem, da jo kupijo za svoje sinove.

Odpustki

za mesec januar 1922.

Opomba. S tem mesecem pričeni bomo odslej rabili za besedo »popolni odpustek« ckrajšavo P. o. ali p. o., za besedo »vesoljna odveza« pa okrajšavo v. o., to pa zato, da se s tem prihrani nekoliko prostora, kojeja vedno primanjkuje »Bogoljuba«.

1. Nedelja, prva v mesecu. Novo leto. P. o.: a) udom bratovščine preč. Srca Mar.; b) adom »Družbe kršč. družin«; c) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o. — Udom rožno-

venške bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

2. Ponedeljek. Presl. Ime Jezusovo. Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini p. o. vsi verniki, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V ljubljanski škofiji se ta slovesnost obhaja drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem. — P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom kakor včeraj.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. Sv. Trije kralji. P. o.: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom bratovščine za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obišejejo cerkev ter molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; h) kakor 1. dan pod c) — Tretjerednikom. — Dalje p. o.: a) vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

15. Nedelja, druga po Razgl. Gosp. Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja slovesnost praznika Imena Jezusovega, se dobi danes tiste odpustke, ki so navedeni za 2. dan tega meseca.

16. Ponedeljek. Sv. Berard in tovariši. P. o.: vsem vernikom, v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Četrtek. Sv. Bernard. P. o. istim kakor 16. dan.

22. Nedelja, tretja po Razgl. Gospod. Sv. Družina. P. o.: udom »Družbe krščanskih družin«, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

23. Ponedeljek. Marijina zaroka. P. o. istim kakor včeraj pod navadnimi pogoji.

25. Sreda. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

28. Sobota. Sv. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

30. Ponedeljek. Sv. Hijacinta. P. o. istim kakor 16. dan.

V stiskah in težavah

je uredništvo, ker mu tako manjka prostora. Kajti cene papirja so ravnokar tako silno poskočile — za več sto odstotkov — da se mora Bogoljub za eno tretjino skrčiti (namesto 36 strani 24), če nočemo, da bo primankljaj koncu leta še večji kakor preteklo leto. Bojimo se le svete nevolje tistih, ki pričakujejo svojih spisov in dopisov, pa jih bodo zastonj iskali. Dopisi o Marijinih družbah so morali sploh popolnoma izostati. Tvarine je toliko, da bi lahko izdali vsaj še eno tako številko. V prihodnjih številkah bomo skušali nadomestiti, kar bo mogoče. Letos bo toliko lažje, ker bo list izšel vsaki mesec. Pravilo pa mora biti: Članki kratki, dopisi le o važnih stvareh, nobenih nepotrebnih besedi!

Vabilo na shod za nravni prepород naroda.

V nedeljo 22. januarja 1922 bo v Ljubljani v veliki dvorani Uniona velik shod za nravni prepород naroda. Vsi vidimo in obžalujemo, kako je po vojski nravnost globoko padla, kaka razuzdanost vlada, kako se vsekrižem odira, krade, pleše, pijančuje, preklinja in nečistuje. Ni pa dovolj to samó obžalovati. Začeti se mora po vsej domovini vsestransko krepko in odločno delo za odpravo teh nerednosti in nerodnosti, za nravno povzdigo naroda. Dvigniti vse, ki ljudstvu dobro hočejo, k temu krepkemu delu, ta namen ima ta shod. Pridite v obilnem številu iz Ljubljane in z dežele, kateri imate smisel za tako blago in potrebno delo! Natančneje vam bodo naznanili drugi časniki. Začetek shoda ob 9. uri — Po tem velikem shodu naj bi se v isti namen vršili manjši shodi po celi domovini. — Začel bo izhajati z istim namenom tudi nov časopis »Prerod« kot naslednik »Zlate dobe«. Bodí priporočen v naročbo!